

Chương 10

Bữa Ăn Sáng Cuối Cùng

êm dù dài thì đêm cũng phải tàn và ngày lên tiếp nối.

Phó Hồng Tuyết đang ăn cháo.

Diệp Khai bắt đầu nghi ngờ là Thúy Bình không trở lại. Chàng có nấn ná thêm cũng chẳng có ích gì. Và chàng đang xỏ giày.

Căn gác nhỏ chưa có động tịnh gì.

Công Tôn Đoạn đang gục đầu vào trong máng nước của tàu ngựa. Song cho dù y có dùng nước của cả một con sông thì cơn say cũng không giảm.

Tại cánh đồng hoang, gió vẫn lộng từng hồi, mùi máu tanh còn quyện theo gió nồng nặc.

Hoa Mãn Thiên và Vân Tại Thiên đã trở về nhà chuẩn bị đến gian đại sảnh dùng bữa sáng.

Trong khi đó Trầm Tam Nương cố thu hết can đảm, mạnh dạn bước qua ngưỡng cửa phòng của Vạn Mã Đường chủ.

Thúy Bình thu mình ngồi bó gối trên chiếc ghế trong thư phòng. Nàng có vẻ vừa mệt mỏi vừa khiếp sợ.

Trầm Tam Nương bước vào. Cả hai trông thấy nhau, cùng giật mình kinh hãi.

Vạn Mã Đường chủ lạnh lùng quan sát hai người.

Chợt lão thốt :

- Đương nhiên là hai người nhận ra nhau.

Trầm Tam Nương không chối, khẽ gật đầu.

Vạn Mã Đường chủ tiếp :

- Hiện tại ta đã mang nàng về đây để cho người khỏi phải vất vả đi tìm lúc nửa đêm nửa hôm.

Trầm Tam Nương phản ứng hết sức lạ lùng.

Mừng tượng bà trầm tư, mừng tượng bà không nghe Vạn Mã Đường chủ nói gì.

Lâu lắm, bà mới quay mình lại, đối diện với Vạn Mã Đường chủ, từ từ thốt :

- Đích xác là trong đêm tôi có đi ra ngoài.

Vạn Mã Đường chủ thản nhiên :

- Ta biết.

Trầm Tam Nương tiếp :

- Người mà tôi muốn tìm không phải là Thúy Bình.

Vạn Mã Đường chủ vẫn thản nhiên :

- Ta biết.

Lão đã ngồi xuống rồi. Thần sắc của lão rất bình thản, không ai biết trong tâm của lão có niềm vui hay nỗi hận.

Trầm Tam Nương nhìn lão, nhấn từng tiếng :

- Người mà tôi định tìm là Phó Hồng Tuyết.

Vạn Mã Đường chủ ngồi nghe, bất động như tượng gỗ. Không biểu hiện một nét cảm xúc nào.

Anh mắt vẫn bình hoà, không kinh ngạc cũng không phẫn nộ, chừng như có vẻ đồng tình ít nhiều.

Trầm Tam Nương cũng bình tĩnh không kém. Bà tiếp :

- Tôi tìm hấn là vì tôi có cảm tưởng hấn là hung thủ sát hại số người đó.

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu :

- Không phải hấn.

Trầm Tam Nương cũng lắc đầu :

- Không phải hấn nhưng nếu không tra cứu rõ ràng thì tôi khó mà an tâm được.

Vạn Mã Đường chủ thốt :

- Ta hiểu.

Trầm Tam Nương tiếp :

- Tôi có thể nhận xét qua thái độ của hấn đối với tôi. Nữ nhân luôn luôn có cảm giác rất nhạy. Nếu hấn hận ông thì thái độ của hấn đối với tôi sẽ khác.

Vạn Mã Đường chủ gật đầu :

- Ta hiểu.

Trầm Tam Nương tiếp :

- Nhưng hấn đối với tôi rất khách khí, tôi đến thì hấn kinh ngạc, tôi đi thì hấn chẳng làm khó dễ gì.

Vạn Mã Đường chủ đáp :

- Hấn là người quân tử.

Trầm Tam Nương tiếp :

- Rất tiếc là ông có người bằng hữu không quân tử chút nào.

Vạn Mã Đường chủ điềm nhiên :

- Ạ !

Trầm Tam Nương nghiêng răng, mắt đỏ lên, bỗng mở tung áo ra.

Thân hình bày lồ lộ.

Tuy bà hơn ba mươi tuổi nhưng thân thể vẫn còn non như gái dậy thì.

Đủ biết cái thuật bảo dưỡng nhan sắc của bà rất tinh vi.

Có mấy vết sưng, bầm tím nơi làn da trắng mịn ở ngực và hông.

Thúy Bình kinh hãi kêu lên.

Trầm Tam Nương bật khóc.

Rung rung giọng, bà hỏi qua nức nở :

- Ông biết ai chưa ? Ông biết ai đánh tôi chưa ?

Vạn Mã Đường chủ phần nộ, song lão cố giấu sự phần nộ đó, trầm giọng đáp :

- Ta không muốn biết.

Ý tứ của lão thì Trầm Tam Nương thừa hiểu. Lão nói không muốn biết là lão đã biết rồi.

Trầm Tam Nương không nói thêm gì nữa, khép chiếc áo lại, buồn thảm tiếp:

- Ông không muốn biết là phải đó. Bất quá tôi muốn cho ông hiểu rằng vì ông, tôi có thể làm bất cứ việc gì.

Niềm phần nộ trong ánh mắt của Vạn Mã Đường chủ biến thành niềm thống khổ. Lâu lắm, lão mới thở dài thốt:

- Mấy năm qua, đích xác là người đã làm rất nhiều việc cho ta, người chịu cực khổ vì ta.

Trầm Tam Nương thốn thức. Bất thành linh bà quỳ xuống, tựa đầu lên gối lão, khóc to...

Vạn Mã Đường chủ vuốt nhẹ mái tóc của bà, đưa mắt nhìn xa xôi qua khung cửa sổ.

Gió sớm thổi nhẹ qua cánh đồng cỏ. Cỏ xanh oằn oại như ngàn lượn sóng nô đùa đuổi bắt nhau. Rồi thái dương lên, nắng vàng le lói với những hạt sương mai.

Trong đó, từng đàn ngựa tràn qua lướt lại.

Vạn Mã Đường chủ thở dài, dịu giọng thốt:

- Nơi đây là một vùng hoang lạnh. Nếu không có người thì chẳng bao giờ ta chinh trang nó có cái vẻ hoa lệ như ngày nay. Chẳng ai biết được người giúp ích cho ta quan trọng như thế nào.

Trầm Tam Nương còn khóc tỉ tê đáp:

- Chỉ cần ông biết cho tôi thôi. Ông biết cho là đủ cho tôi vui rồi,

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Đương nhiên là biết chứ. Người giúp ta biến vùng đất hoang này thành một khuôn viên mỹ lệ. Cho nên bảo ta bỏ mất nó thì ta làm sao chịu nổi sự thống khổ, dày vò.

Trầm Tam Nương chợt ngẩng đầu lên, kêu thất thanh:

- Ông... ông nói gì ?

Vạn Mã Đường chủ không nhìn bà, cứ từ từ tiếp:

- Ta đang nói về một sự bí mật.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Bí mật gì ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Bí mật của người.

Trầm Tam Nương kêu lên:

- Tôi có bí mật gì chứ ?

Niềm thống khổ thâm trầm hiện trong ánh mắt của Vạn Mã Đường chủ, lão gần từng tiếng:

- Từ ngày đầu tiên người vào đây thì ta đã biết người là ai rồi.

Trầm Tam Nương run người mãnh liệt.

Mường tượng có đôi tay vô hình đang bóp nghẹt yết hầu bà.

Thân hình run nhưng hơi thở như ngừng, người hết run là tim hầu như ngừng đập.

Bà lùi lại từng bước từng bước. Bà sợ hãi cực độ.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Người không phải họ Trầm. Người mang họ Hoa.

Câu nói đó như quả chùy giáng xuống đầu Trầm Tam Nương.

Đang đứng, bà ngã xuống.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Người vợ thứ của Bạch Thiên Vũ là Âm Bạch Phụng. Âm Bạch Phụng là thơ thơ của người.

Trầm Tam Nương hét lên:

- Làm sao ông biết được ?

Vạn Mã Đường chủ thở dài:

- Có thể là người không tin. Nhưng sự thật thì như thế này. Trước khi người vào đây thì ta đã thấy người rồi. Ta thấy thơ muội người và Bạch Thiên Vũ cùng hội hiệp với nhau tại một chỗ. Lúc đó người hãy còn nhỏ và thơ thơ người thì đã thọ thai. Thọ thai với Bạch Thiên Vũ.

Trầm Tam Nương sửng người như người gỗ.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Sau khi Bạch Thiên Vũ chết đi, ta có tìm thơ muội người. Nhưng thơ thơ người ẩn tránh trận phương trời nào, ta tìm không ra. Còn người thì... không ai ngờ người lại lần mò đến địa phương này.

Trầm Tam Nương lại lùi dần, lùi dần. Cuối cùng rơi phịch lên chiếc ghế.

Bà giương mắt nhìn Vạn Mã Đường chủ.

Con người đó.

Bảy năm rồi, cứ mỗi tháng độ mười lần là bà phải ăn nằm với lão, phải chịu đựng cả những cái không ai có thể chịu đựng quá một lần như sự mân mó suồng sã, ê chề, như mùi hôi chua tanh gần như thúi của lão.

Bà có cảm tưởng là mình ăn nằm với một ngựa. Một con ngựa già.

Bà chịu đựng như vậy bảy năm qua rồi để chực chờ gặt hái một kết quả.

Nhưng bây giờ thì cảm thấy như công trình bỏ trôi theo dòng nước.

Từ bảy năm trước cho đến bây giờ, bà là một món đồ chơi của người ta.

Thế mà bà đinh ninh là mình cao tay ấ.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Ta sớm biết người là ai song ta căm lạng cho đến ngày nay. Người có biết tại sao không ?

Trầm Tam Nương lắc đầu.

Vạn Mã Đường chủ giải thích:

- Chỉ vì ta ưa thích người. Ta cần mẫu người của người ở bên cạnh ta.

Trầm Tam Nương mỉm cười:

- Huống chi ông khỏi phải đi tìm đâu cho nhọc, chính tôi cam tâm tình nguyện dẫn xác đến cho ôn hưởng thụ.

Bà cười, giọng cười đau hơn tiếng khóc.

Bỗng bà buồn nôn. Bà cố gắng dần lòng khỏi mửa một cách chán chường.

Càng tỏ ra ghê tởm con người trước mặt là càng xác nhận cái bại của mình.

Vạn Mã Đường chủ tiếp:

- Ngoài ra ta còn biết sự liên hệ giữa người và Thúy Bình. Ta nhờ các người mà bắt được nhiều tin tức. Ta không ngăn trở hay phá hoại sự liên lạc giữa hai người là vì ta cần lợi dụng hai người trong nhiều việc. Thú thật, hai người đã giúp ích ta rất nhiều. Đáng tiếc là thơ thơ của người rất thông minh, khéo giữ tung tích, mãi đến ngày nay ta vẫn chưa truy ra.

Trầm Tam Nương thốt:

- Sở dĩ thế mà thơ thơ tôi mới còn sống sót được.

Vạn Mã Đường chủ hỏi:

- Thế còn caon trai của bà ta ?

Trầm Tam Nương đáp:

- Cũng sống luôn

Vạn Mã Đường chủ mỉm cười:

- Và có lẽ hiện tại cũng có mặt ở địa phương này ?

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ông đoán được chăng ?

Vạn Mã Đường chủ hỏi lại:

- Diệp Khai hay Phó Hồng Tuyết ?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Hỏi mà chơi vậy thôi chứ ông làm gì đoán nổi.

Vạn Mã Đường chủ cười nhẹ:

- Người nói hay không nói cũng chẳng có quan hệ gì, bởi cuối cùng rồi ta cũng biết.

Trầm Tam Nương mĩa mai:

- Đã vậy thì ông còn hỏi làm chi ?

Vạn Mã Đường chủ bồng thờ dài, tiếp:

- Thực ra cho đến phút giây này, ta chưa muốn phanh khui sự bí mật của người, bởi ta không muốn sớm cắt đứt liên hệ của ta và người.

Trầm Tam Nương thốt:

- Nhưng rất tiếc hiện tại đã đến lúc không thể không phanh khui.

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Đúng vậy.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Tại sao ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Chỉ vì sự thể không còn kéo dài được nữa.

Trầm Tam Nương cau mày:

- Mười mấy năm mà còn nhẫn nại được, sao lại không thể kéo dài thêm đôi ngày ?

Vạn Mã Đường chủ lộ vẻ trầm trọng:

- Ta có con trai, con gái, ta có mấy trăm huynh đệ. Ta không thể lấy mắt nhìn họ chết dần chết mòn.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Đêm qua có bao nhiêu người tiếp nối bỏ mạng nữa đó ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Nhiều. Nhưng đủ lắm rồi. không thể phung phí sinh mạng con người thêm nữa.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ông cho rằng ai là hung thủ ? Diệp Khai hay Phó Hồng Tuyết ?

Vạn Mã Đường chủ lộ vẻ căm hờn:

- Chẳng cần biết hung thủ là ai. Nhưng ta bảo chứng với người là hung thủ sẽ không thoát khỏi tay ta.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Giết người thì phải đền tội, phải vậy không ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Đúng vậy.

Trầm Tam Nương cười lạnh:

- Còn ông ?

Vạn Mã Đường chủ sợ hãi. Vẻ khùng khiếp hiện ra nơi mắt lão.

Lão đứng lên quay mặt nhìn ra cánh đồng, không muốn cho Trầm Tam Nương và Thúy Bình nhìn thấy biểu hiện đó.

Tiếng chuông đồng lạnh lạnh vang lên.

Vạn Mã Đường chủ thở dài, lẩm nhẩm:

- Nhanh. Nhanh quá. Lại một ngày qua rồi. Ngày mới bắt đầu. Bữa sáng đang chờ ta.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Hôm nay mà ông có thể nuốt trôi được cái gì sao ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Ăn được hay không thì không cần. Điều cần là sự có mặt. Quy củ do ta đặt ra thì bằng mọi giá ta không thể phá hoại. Ta là người thứ nhất phải bảo trì nó.

Lão không nhìn Trầm Tam Nương, thốt xong, lão quay mình bước ra cửa.

Trầm Tam Nương chột bảo:

- Ông chờ một chút.

Vạn Mã Đường chủ đứng lại chờ.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ông bỏ đi như thế à ?

Vạn Mã Đường chủ điềm nhiên:

- Bỏ đi như vậy không được sao ?

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ông chuẩn bị xử trí tôi cách nào ?

Vạn Mã Đường chủ đáp:

- Không có cách nào cả.

Trầm Tam Nương trầm giọng:

- Tôi không hiểu ý tứ của ông.

Vạn Mã Đường chủ lắc đầu:

- Ta không có ý tứ chi hết.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Ông đã khám phá ra bí mật của tôi. Thế tại sao ông không giết tôi ?

Vạn Mã Đường chủ cười nhẹ:

- Khám phá bí mật là một việc, giết người là một việc khác.

Trầm Tam Nương hừ một tiếng:

- Tôi có thể...

Vạn Mã Đường chủ chận lời:

- Ta biết người không thể lưu lại nơi này một phút giây nào nữa.

Trầm Tam Nương trố mắt:

- Ông cho tôi đi ?

Vạn Mã Đường chủ lại cười:

- Tại sao ta không thể cho người đi ? Chẳng lẽ ta còn có thể giết người ?

Trầm Tam Nương nhìn lão, ánh mắt ẩn ước có vẻ vừa kinh hãi vừa kỳ quái.

Cho đến bây giờ bà vẫn chưa hiểu con người đối diện.

Vĩnh viễn bà không hiểu con người đó.

Sau bảy năm chung sống, bà phát hiện ra mình chưa hiểu mấy may con người mình theo đuổi.

Bà cau mày hỏi:

- Ông đã chuẩn bị cho tôi đi thì tại sao ông lại nói ra cho tôi nghe là ông hiểu sự bí mật của tôi ?

Vạn Mã Đường chủ lại cười:

- Có lẽ ta muốn cho người biết là ta không ngu

Trầm Tam Nương cảm môi rồi thốt:

- Cũng có lẽ ông không muốn tôi ở lại đây nữa.

Vạn Mã Đường chủ gật đầu:

- Cứ cho như vậy đi, cũng chẳng sao.

Lão không nói gì nữa, đầu không quay, chân cứ bước.

oOo

Lão bước chậm, chân dầm nặng.

Tâm tình của lão cũng chẳng nhẹ gì.

Lão đi rồi, Trầm Tam Nương tự hỏi:

- Tại sao lão không giết ta ? Chẳng lẽ lão thật tâm yêu ta, đối tốt với ta ?

Bà không dám nghĩ sâu hơn.

Càng nghĩ sâu thì bà càng đau nhiều.

Con người đó, bà cho rằng bà bị lão lừa, lão đùa cợt. Con người đó lại muốn tha bà trong lúc mà bất cứ ai ở vào trường hợp lão cũng phải giết bà.

Như vậy trong hai người, ai lừa ai, ai đùa cợt ai ?

Bảy năm qua, vô luận lão hà hiếp, ngược đãi bà cách nào, nếu có đi nữa thì sự tình hôm nay xóa bỏ hết mọi ấn tượng xấu để thay vào một ấn tượng sáng chói, huy hoàng.

Trong hai người, ai phụ ai ?

Dù bà vào đây với mục đích nào đi nữa thì bà vẫn là một con người, bà vẫn có một quả tim.

Con tim của bà còn đập thì tự nhiên bà phải beíét đau.

Thúy Bình đứng lên, bước đến cạnh bà, dịu giọng hỏi;

- Người ta đã cho mình đi thì tại sao mình chưa đi ?

Trầm Tam Nương thở dài:

- Đi thì tự nhiên là phải đi rồi. Bất quá ta nghĩ là... đáng lẽ ta không nên đến đây. Bảy năm về trước đáng lẽ ta không nên đến Biên Thành...

oOo

Vạn Mã Đường chủ từ từ ngồi xuống.

Chiếc bàn dài quá, đủ chỗ cho hơn ba trăm người ngồi.

Mỗi hôm, vào buổi sáng, hơn ba trăm người ngồi quanh chiếc bàn đó. Ai có chỗ nấy, vắng mặt thì bỏ trống, không ai ngồi vào chỗ của người khác.

Chiếc bàn dài quá, dài như con đường đưa Mã Không Quần từ chỗ bùn đất tối tăm đến nơi cao sang xán lạn.

Con đường được trải bằng xác huynh đệ, bằng máu và mồ hôi của huynh đệ.

Con đường đưa tất cả đến cảnh vàng son của ngày nay, rồi từ ngày nay, nó sẽ đưa tất cả đến đâu nữa.

Trở về chốn bùn đất tối tăm của hai mươi năm về trước ư ?

Dù sao thì con đường đi tới đã bắt đầu có chông gai rồi.

Vạn Mã Đường chủ bất giác khẽ thở dài.

Ai ai cũng có mặt. Công Tôn Đoạn đến sau cùng với dáng rả rời vì cơn say vẫn còn.

Y không dám nhìn Vạn Mã Đường chủ. Lão ta cũng không nhìn y. Y hiểu trong hiện cảnh, con người quan trọng như y không nên để cho mình quá say. Nếu chết được thì y chết ngay cho nhẹ niềm hối hận

- o O o -